

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zenoni Diacono. 111.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

morbo medicinam excogitare cupiunt, faciendum est, ut animi oculus ab alienis rebus ad delicta sua conuertant, linguamque suam assuefaciant, non ad alios, sed ad seipsos acri & vehementi oratione insectandos. Hoc enim iustitiam parturit (dic enim tu prior, inquit, iniquitates tuas, ut iustificeris:) illud autem maiorem condemnationem parit. Graue est enim, atque absurditatem omnem excedens, eos qui magnis criminibus se deuinciunt, iis qui nihil, aut parum peccant, succensere.

Zenoni Diacono. III.

Ne illis, ô amice, te compares, qui læto quidem atque alacri animo diuinam prædicationem susceperunt, verùm semen in animi penetralia minimè transmiserunt. Nam cum leuiter duntaxat atque in superficiali confiti, nec radicibus altè defixi essent, dicto citius exaruerunt, nec maturum vllum fructum extulerunt, verùm ipsi à tentationibus oppressi sunt. At verò illis altè defixis, culmisque ac fructibus abundantibus, quorum spicæ vberes ac fructu graues propendent & inclinantur, ob maturum messis tempus messorum falcè tantùm non vocantes. Etenim probè norunt, Christum Angelis, ut huiusmodi homines in caelestes sedes comportent, præcepisse: quò nimirum, yna festum celebrent, ac regnent, sempiternaque animi lætitia perfruantur.

Eutonio Diacono. IIII.

Quandoquidem oculus vniuersum corpus moderatur, facièmque exhilarat & exornat, atque omnium membrorum lucerna est, propterea veli t in regia quadam fede collocatus est, ut qui supernam sedè nactus sit, aliisque sensibus præsideat. Quemadmodum enim Sol in terrarum orbe, sic quoque oculus in corpore est. Et quemadmodum ille, si extinguitur, omnia perturbabit: sic etiam extincto oculo, & pe-

πι, σφένειν τὸ τῆς ψυχῆς ἕμμα ἀπὸ τῆς ἀλλοτριῶν ἐπι τὰ οἰκεία πλημμελήματα, καὶ τὴν γλῶτταν ἐξ ἑνὸς μὴ καὶ τῆς πέλας, ἀλλὰ καὶ ἑαυτῆς καταφορικῶς λέγειν. Τὸ τοιοῦτον γὰρ διακρίσιν ἀδίνει. λέγει γὰρ σὺ τὰς ἀμαρτίας σου ἐρωτῶν, ἵνα διαχωρῆς. ἐκείνο δὲ μείζονα κατὰ κρίσιν πικτειδεῖν γὰρ, καὶ πάσις ἀποπίας ἐπέκεινα, τὰς μεγάλα πλάοντας, τοῖς ἔδδεν ἢ μικρὰ πλημμελοῦσιν ἐπιτιμᾶν.

Zenoni Diacono. IIIA.

Μὴ ἐκείνοις, ὡ φιλότις, σαυτὸν παραβαλλε, τοῖς ἀεὶ χαρῶς μὲν τὸ εἶον ἕποδὲ ξαμῶν κηρυγμα, μὴ ἐν βῆθει τῆς ἀγαθῆς παραπέμψασι τ' ἀπόροι. ἐπιπολαῖοφυτοι γὰρ καὶ ἐπιπολαῖοεἰς γερονότες, γὰρ τοῖς ἡ λόγος ἀπέξηρανθήσαν, καὶ τὸν μὲν ἀειμον μὴ ἐπινοχότες, τῆς δὲ σφραγμαῖς ἔργον γενημῶροι. ἀλλ' ἐκείνοις τοῖς βαθυρρίζοις καὶ πολυρρίζοις, καὶ πολυκαλάμοις, καὶ πολυκάρποις, ὧν οἱ ἀσάχες κομῆστες, καὶ ἕπο τὸ καρπὸν βελγῶν καὶ κερμασισι καὶ κελινται, ἕπο τῆς ἑως ἀμνητὸν ἄρας μονοκαὶ ἐφ' ἑαυτῆς χαλαῶτες, τὸν τῆς βερσιῶν δρεπᾶννι. εὐ γὰρ ἐπίσανται, ὅτι τὰς τοῖς τὰς ὁ Χεῖρας εἰς τὰς ἑρανίς λήξῃς ἀποκομίσει τοῖς ἀγγέλοις προσέταξε, συνο: τὰσσοντας καὶ συμβασιλεύσσοντας, καὶ ἀτελευτήτα θυμῆας μετέξοντας.

Eutonio Diacono. IIIB.

Ἐπειδὴ ὁ ὀφθαλμὸς τὸ πᾶν ἀγαθὸν βερῆσά σωμα, φαδρῶν τε καὶ κοσμητῶν ὄψιν, καὶ λυχνος βῆτιν ἀπάντων τῆς μελῶν. ἀλλὰ τὸ τὸ ὡς τὸ ἐν πινι βασιλικῶν χερσὶν ἴδονται, τὴν ἄνω λήξιν λαχῶν, καὶ τῆς ἄλλων ἀδθησῶν προσχθημῶν. ὅτι τὸ γὰρ τὸ τὸ πον ὁ ἡλιος ἐν τῇ οἰκουμένη, ἔπει καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ σωματι. καὶ ὡς τὸ ἐκείνος εἰ τῷ λόγῳ βερῆσῃ πᾶντα σωταεξείειν,